

Kansfonds
geven om
een ander

Mede

Mogelijk
Maken

Lente
2020

*'Ik blijf niet de enige
met een heftig verhaal'*

'Ik kon nooit vriendschappen opbouwen'

Nando Engelen (17) klopt op tafel. 'Laatste kaart.' Indy Steven (20) kijkt bedachtzaam naar de kaarten in zijn hand. Nando: 'Ik zou er maar wat anders van maken als ik jou was!' Zomaar een potje pesten? Ja, zomaar een potje pesten. De Maastrichtse zolderkamer van In2yourplace fungeert als ontmoetingsplek voor jongeren die door omstandigheden minder bedeed zijn. Je kan er een spelletje doen of gewoon 'chillen' met de anderen. Niets hoeft, alles mag. En dat is fijn als je veel aan je hoofd hebt. 'Ik ben mijn hele leven van het ene naar het andere pleeggezin verhuisd, en woon nu in een jeugd-zorginstelling,' zegt Nando. 'Ik kon daardoor nooit vriendschappen opbouwen. Hier is dat wel gelukt!'

Voor en door jongeren

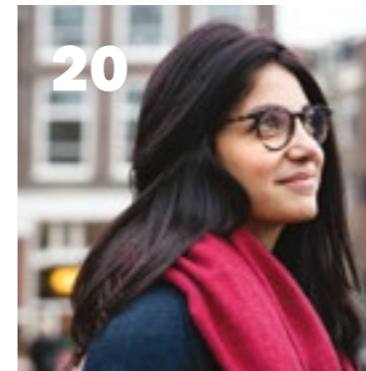
Beide jongens leerden op deze plek te denken vanuit hun kracht. Ze volgden de meetings van In2yourplace, waarin jongeren tijdens zeven bijeenkomsten met elkaar in gesprek gaan over de belemmeringen die ze ervaren in hun leven. Ze leren te vertrouwen op hun eigen capaciteiten én op elkaar. Indy heeft autisme en komt uit een slechte thuissituatie. 'Ik was erg in mezelf gekeerd en heb nooit vrienden gemaakt. Bij In2yourplace leerde ik lotgenoten kennen en werd ik een stuk socialer.' Zo ontdekte Indy dat hij zich goed kan inleven in anderen en de juiste vragen weet te stellen. Hij is sinds kort trainer bij In2yourplace. En dat is nu net de kracht van het project. Alle trainers zijn ervaringsdeskundigen. En dat waardeert Nando enorm: 'Ik heb geen zin meer om mijn verhaal te moeten delen met begeleiders die niet weten hoe het voelt om zo te zwerven,' zegt hij. 'Hier kan ik lekker mezelf zijn. M'n schoenen uittrekken, op de bank ploffen en praten met jongens die hetzelfde hebben meegemaakt. En natuurlijk een beetje lol maken.' ◀

Momentopname

—» Al onze inzet draait uiteindelijk om één ding: dat er mooie kansen ontstaan voor de mensen die dat nodig hebben. Het moment waarop dat gebeurt, is onbetaalbaar.

12

COLOFON

Jaargang 7
Nummer 24
Lente 2020

Tekst en concept
Schrijf-Schrijf

Vormgeving
Autobahn

Fotografie
Maartje Brockbernd
Gerritjan Huinink
Marieke Odekerken

Drukwerk **Altijdrukwerk**

Mede is het kwartaalblad van Kansfonds met een oplage van 1800. Kansfonds werkt aan een samenleving waarin mensen omzien naar elkaar, zodat kwetsbare mensen niet buitengesloten raken. Jaarlijks steunt het fonds zo'n 500 projecten van betrokken mensen die zich daarvoor inzetten.

Het werk van Kansfonds wordt mede mogelijk gemaakt door de bijdragen van particulieren, organisaties, Nationale Postcode Loterij en de Nederlandse Loterij.

Rekeningnummer Kansfonds
NL41 INGB 0675 8622 05

Gratis abonnee van mede worden? Of wil je je juist uitschrijven? Stuur een e-mail met je naam en adres naar mede@kansfonds.nl

f /kansfonds
@kansfonds
@kansfonds
in /company/kansfonds

MMM!

Beste Medelezers!

Zoals je ziet, steekt ons magazine in een feestelijk nieuw jasje. Een kersvers ontwerp, met meer ruimte om de krachtige deelnemers, initiatiefnemers en vrijwilligers achter de projecten een podium te geven. Naast de mooie vormgeving is ook de naam van het blad veranderd. Van *Mede* naar *Mede Mogelijk Maken*. Ik leg je graag uit waarom. Mensen die klaarstaan voor een ander. Dat is de essentie van elk project dat Kansfonds steunt. Om deze initiatieven te laten slagen, zijn vele handen en harten nodig. Van donateurs en vrijwilligers tot professionals, politici en initiatiefnemers. De titel *Mede Mogelijk Maken* doelt op de kracht van ieders bijdrage, en de grenzeloze mogelijkheden die we samen hebben.

Mede Mogelijk Maken gaat over mensen. Mensen die het waard zijn om gezien en geholpen te worden. En mensen die zich inzetten om de levens van anderen waarde, kleur en perspectief te geven. Als ze samenkomen ontstaat er magie. Kijk maar naar ons coververhaal, waarbij hulp en vriendschap hand in hand gaan. We zijn erg blij met ons nieuwe magazine en de mogelijkheden die het ons biedt om iedereen te betrekken bij de projecten waar we ons voor inzetten. We hopen dat

je ervan geniet, en nog beter ziet welke werelden er schuilgaan achter prangende problemen en inspirerende initiatieven. En hoe je mooie dingen *Mede Mogelijk Maakt*, samen met ons.

Heel veel leesplezier! ◀

PS. Wat vind jij van het nieuwe magazine? Laat het ons weten door een mailtje te sturen naar mede@kansfonds.nl.

Henriëtte Hulsebosch
Directeur
Kansfonds

—> Achter elk project staan Mogelijkmakers: mensen die niet voor eigen gewin kiezen, maar opkomen voor kwetsbare mensen in onze samenleving. Met steun van anderen zetten ze de wereld in beweging.

Midden op het Limburgse platteland staat de hoeve Genoehof: een woongemeenschap van voormalig dak- en thuislozen die samen een populaire kringloopwinkel en buurtcafé runnen. Wat ze gemeen hebben is niet alleen een lastig verleden, maar ook de wil om weer iets van hun leven te maken. 'Ik besepte ineens dat ik iets te verliezen heb.'

Leven als één grote familie

De bewoners van de Genoehof met z'n allen aan de lunch. Iedere dag eten ze gezamenlijk. Links oprichter **Dorothy Derks**.

...en natuurlijk oprichter **Jeroen Steijlen**.

FIN

ou, nog eentje dan.' Bewoner Dennis pakt een croissantje uit de mand. 'Zou je dat nou wel doen?', grapt oprichter Jeroen Steijlen (51). Dennis grijnst en neemt een hap. De huishond springt enthousiast om de stoelpoten heen. Het is 12:15 uur, stilte voor de storm. Zometeen gaan de kringloopwinkels en het café open en loopt de Genoehof in mum

van tijd vol met bezoekers. Dus moet er goed geluncht worden. Dat gebeurt in de gemeenschappelijke woonkamer, het hart van de hoeve. De oprichters van de woon-werkgemeenschap, Jeroen en Dorothy Derks (53), leven samen met de voormalig dak- en thuislozen onder één dak. En dat betekent op de Genoehof dat ze alles samen doen: van ontbijten, werken en koken tot 's avonds tv-kijken. 'Iedereen die hier komt wonen, wordt onderdeel van de familie.'

In 2012 kocht het stel de oude boerderij in de buurt van Swalmen, iets boven Roermond. Ze toverden de ruïne in vier jaar tijd om tot een stralende, oorspronkelijke carréhoeve met twaalf slaapkamers voor bewoners, meerdere kringloopwinkels en een klassieke binnenplaats. Een jaar daarvoor waren ze in aanraking gekomen met een woonwerkgemeenschap in Tegel. De bewoners leefden volgens de idealen van het Emmaus-gedachtegoed: het idee dat je samen met dak- en thuislozen woont en werkt, waardoor zij hun zelfrespect kunnen terugwinnen. Die levensstijl raakte Jeroen en Dorothy diep. Ze waren verkocht: zó wilden ze het ook. Met eigen middelen en een bijdrage van onder andere Kansfonds, konden ze de hoeve in ere herstellen en werd hun 'Emmaus Perspectief' een feit.

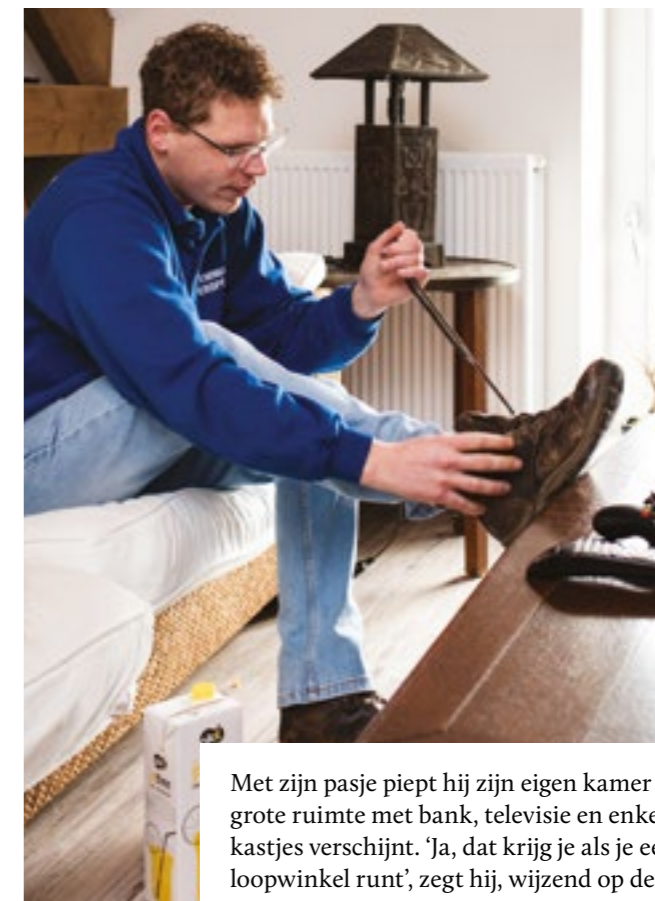

Veiligheid bewaken

Sindsdien weten GGZ-instanties, huisartsen en het Veiligheidshuis de boerderij goed te vinden. De meeste dak- en thuislozen die hier terechtkomen hebben een drugsverleden, forse schulden, een scheiding achter de rug of een sterk vereenzaamd leven. Sommigen worden vanuit Justitie doorgestuurd. Iedereen is in principe welkom, mits je geen verslaving of ernstige psychische klachten hebt. Jeroen en Dorothy moeten tenslotte de veiligheid van de bewoners en bezoekers kunnen garanderen. Jeroen: 'Voor ons is het belangrijk dat je gemotiveerd bent om weer wat van je leven te maken. We bieden iemand gratis kost en inwoning én begeleiding in ruil voor je medewerking in het bedrijf. Uiteindelijk moeten we allebei een goed gevoel bij iemand hebben. Als dat zo is, mag je blijven zolang je wilt.'

Op straat gezet

Ivar loopt na de lunch nog snel even naar boven om zijn sigaretten te halen. Zometeen begint zijn bardienst. 'Ik woon hier inmiddels al drie jaar', vertelt hij. Zijn moeder heeft hem destijds op straat gezet. Ze kon de gezinssituatie niet meer aan. Zijn vader lag op sterven en Ivar kampte met de nasleep van een harddrugsverslaving. 'Daardoor had ik al jaren geen werk. Ik belandde toen in de dag- en nachtopvang. Tot iemand mij deze plek tipte.'

Ivar maakt zich klaar voor zijn bardienst.

Met zijn pasje piept hij zijn eigen kamer open. Een grote ruimte met bank, televisie en enkele antieke kastjes verschijnt. 'Ja, dat krijg je als je een kringloopwinkel runt', zegt hij, wijzend op de spulletjes. 'Ik ben zo blij met deze plek. Jeroen en Dorothy hebben me echt een kans gegeven. Toen ik hier binnenkwam, blowde ik veel. Jeroen maakte me duidelijk dat drugs hier absoluut verboden is. Zero-tolerance. Ik ben gelijk gestopt. Een paar weken later had ik een terugval. Jeroen had het door. Hij liet me een plastest doen en ik viel door de mand. Op dat moment besefte ik ineens dat ik iets te verliezen had: fijne mensen, onderdak, een baan in de Emmaus. Ik ben sindsdien clean en daar ben ik trots op.'

Het is hier geen hotel

Op de gang staat Dorothy de was te doen. De keurige gang, met elektronische sloten op de deuren, heeft iets weg van een hotel. Maar dat is het zeker niet, zegt ze met een arm vol kleren. 'Alle bewoners werken naar vermogen mee in het bedrijf. We proberen iedereen die hier binnenkomt te activeren. De meeste bewoners vinden dat ontzettend fijn. Ze willen zich nuttig maken en wat terugdoen. En als je lekker aan de slag bent, heb je ook minder tijd om te piekeren.'

'Ik ben best bang voor de buitenwereld, bang dat ik weer een terugval krijg'

Naast de kamerdeuren hangen krijtbordjes met namen erop. Een paar bordjes zijn leeg. 'Gisteren is een meisje vertrokken', vertelt Dorothy. 'Ze zag het toch niet zitten om te werken zonder een salaris te krijgen.' Twee kamers zijn altijd vrij voor spontaan bezoek. Een spoedgeval uit de crisisopvang of een ex-bewoner die graag nog een nachtje wil blijven slapen. 'Sommigen missen het familiegevoel als ze weer op zichzelf gaan wonen.'

Knuffel

Een paar weken terug stortte bewoner Danny (49) in. Dat gebeurde aan tafel, tijdens het eten. Hij begon te trillen en moest ontzettend huilen. Hij besloot naar zijn eigen kamer te gaan. Een tijdje later vroegen meerdere bewoners of ze niet even bij hem moesten gaan kijken. 'Laat hem maar even', zei Dorothy. 'Er zijn al een paar bij hem langs geweest. Hij komt zo wel weer.' Bij het avondeten schoof Danny weer aan. 'Sorry jongens', zei hij. 'Ik weet het gewoon even niet meer.'
Dorothy: 'Dit raakte iedereen zo diep dat we allemaal opstonden om hem een knuffel te geven. De aandacht die hij hier de afgelopen maanden heeft gekregen, werd hem even te veel. Als je dat nooit hebt gehad in je leven, kan dat heel overweldigend zijn. En dan ben je 49 hè.'

Populair buurtcafé

Ivar staat inmiddels bier te tappen achter de bar. Bezoekers, jong en oud, lopen met hun koopjes onder de arm van de winkels naar het café. Als ervaren Emmaus-bewoner heeft Ivar inmiddels extra taken. Hij runt het café praktisch alleen. Die werkervaring kan hij mooi in zijn zak steken. Al denkt hij niet over een paar jaar op zichzelf te wonen. Ivar: 'Ik ben best bang voor de buitenwereld, bang dat ik weer een terugval krijg.' Als een vis in het water laveert hij

Bewoner **Danny** verzorgt vanavond het avondeten voor zijn huisgenoten.

'Als je lekker aan de slag bent, heb je minder tijd om te piekeren'

Ivar in de bar, in gesprek met twee van zijn vaste klanten.

KANSFONDS STEUNT GENOENHOF

Toen in 2014 de subsidieaanvraag van Jeroen en Dorothy binnenkwam, was Kansfonds enthousiast. Projectadviseur **Frédérique van Middelkoop** van Kansfonds ging bij hen langs om het project te bespreken. Want voor een restauratie als deze waren wel meerdere financiële partijen nodig. 'Ik zie mezelf daar nog zitten aan de keukentafel van de oude boerderij. Jeroen legde een stapel met afwijzingsbrieven van fondsen voor me neer. Niemand zag er brood in. Ik heb met ze meegedacht hoe we dit project in beweging konden krijgen.'

Kansfonds zette haar netwerk in en wist andere partijen te overtuigen van de kracht van een Emmaus als deze. Toen provincie Limburg en gemeente Roermond eenmaal meededen, volgde de rest. 'En kijk wat voor een succes het nu is. Bewoners krijgen hier weer hoop en perspectief.'

met een vol dienblad tussen de tafeltjes door. Bij stamgast Annie en haar man zet hij koffie met slagroom op tafel. Annie kijkt hem even na. 'De jongens hier doen het zo goed', zegt ze. 'Het is altijd ontzettend gezellig. Een van de weinige plekken in de omgeving waar je leuk kunt koffiedrinken.'

Het café is dan ook uitgegroeid tot het buurthuis van Swalmen. Veel ouderen uit de omgeving komen hier wekelijks voor de gezelligheid. Een aanwinst voor de omgeving. Daarom heeft Jeroen met behulp van Kansfonds de grindpaden van de parkeerplaats tot de boerderij laten verharderen, zodat de plek ook toegankelijk is voor rolstoelen en rollators.

Zelf de broek ophouden

'Het mooie aan het Emmaus-gedachtegoed is dat we samen met de bewoners onze broek ophouden', zegt Jeroen. 'Onafhankelijk zijn vind ik erg belangrijk. We runnen onze Emmaus bewust zonder subsidie. Als de geldkraan dichtgaat, heb je geen overlevingskansen. Daarom hebben we voor meerdere verdienmodellen gekozen. Zoals de winkels en het buurtcafé, maar ook de woningontruimingen die we voor de woningbouwvereniging doen.' Jeroen heeft jarenlang een succesvolle eigen glasfabriek gehad en zat er warmpjes bij. Toch zijn hij en Dorothy nu gelukkiger. 'Dit is wat ons leven echt verrijkt. Nieuwe bewoners komen vaak depressief binnen. Als ik na een tijdje weer een lach op hun gezicht zie en merk dat ze weer zin in het leven krijgen, geeft me dat zoveel energie', zegt Jeroen. 'Het lukt regelmatig om mensen hun zelfstandigheid terug te geven. Dat is zo mooi, daar kan geen salaris tegenop.' <

Geven om een ander

'Veel regels sluiten niet aan bij wat ik nú nodig heb'

Rami zoekt rust

THUIS OP BEZOEK
Zo heet het project van Stichting Zwerfjongeren Nederland, waarvoor designer Hannah van Luttervelt een mobiel huis ontwierp. Hierin voert ze in het hele land gesprekken over dak- en thuisloosheid onder jongeren. In Rotterdam ontmoet ze Rami, die vertelt wat het betekent om geen eigen plek te hebben.

HIJ HEEFT AL VIJF JAAR GEEN THUIS. AL HEEFT RAMI (21) DAAR ZELF EEN ANDER WOORD VOOR BEDACHT: 'BANKHOPPER'. VOORTDUREND VERKAST HIJ VAN DE ENE NAAR DE ANDERE VRIEND OM ER TE LOGEREN. OM ZO MIN MOGELIJK TOT LAST TE ZIJN, IS HIJ VAN 'S OCHTENDS TOT 'S AVONDS IN DE STAD.

Hoe kan het dat hij al jaren zo leeft? Rami: 'Mensen zien vaak over het hoofd hoe moeilijk het is om uit zo'n situatie te komen. Om aan je toekomst verder te kunnen bouwen, heb je om te beginnen rust nodig. Een plek waar je je veilig voelt, en waar je zeker weten kunt blijven.'

Weg naar de straat

Op zijn zestiende werd Rami uit huis gezet. Eerst moest hij naar een gesloten en toen naar een open instelling. Rami: 'Op m'n achttiende kreeg ik te horen dat ik geen hulp meer nodig had. Maar eenmaal terug bij mijn moeder ging het al snel weer mis. Via de crisisopvang en een daklozencentrum belandde ik uiteindelijk op straat.'

Belang van rust

Rami hoort vaak verwijten: 'Er zijn banen genoeg, waarom werk je niet?' Rami: 'Dat lukt dus niet in deze situatie. Ik zou heel graag werken, en hard! Ik hou van aanpakken, m'n schouders ergens onder zetten. Maar daarvoor moet je ook een plek hebben waar je kunt ontspannen en tot rust kunt komen. En mensen om je heen waar je bij hoort. Veel mensen vergeten hoe belangrijk dat is.' <

Fotografie Femke Reijerman

Help mee!

GEEN THUIS, GEEN SCHOOL, GEEN WERK EN GEEN STEUN – RUIM 12.000 DAK- EN THUISLOZE JONGEREN IN NEDERLAND WORSTELLEN MET MEERDERE PROBLEMEN TEGELIJKERTIJD. PROBLEMEN DIE ZE OP EIGEN KRACHT MAAR MOEILIJK TE BOVEN KOMEN.

DE BASIS OP ORDE

Voordat jongeren kunnen bouwen aan hun toekomst, moet eerst de basis op orde zijn. Kansfonds werkt aan een structurele oplossing voor de problemen waar jongeren tegenaan lopen. Daar is geld voor nodig. Geloof jij dat elke jongere een kans verdient? Help mee en doneer op kansfonds.nl/ikwilhelpen

Buigen

‘Het celibaat trok me niet. En wereldse zaken als voetbal wél.’ Dus werd **Leo Fijen** (64) geen priester. Hij vond andere manieren om na te blijven denken en ideeën uit te wisselen over geloof, leven en samenleven. Bijvoorbeeld als journalist, schrijver, tv-presentator, programmamaker en, steeds nadrukkelijker, directeur van katholieke uitgever Adveniat. ‘Samenleven vereist dat je buigt voor de ander.’

‘K

ijk’, zegt Leo, terwijl hij met grote stappen door zijn uitgeverij loopt. Overal in de felverlichte kantoorruimte liggen boeken en tijdschriften. Hij blijft staan voor een lichthouten IKEA-kast, laat zijn blik langs de kaften glijden en pakt dan de uitgave die hij

zocht: *De reis van het hoofd naar het hart*. ‘Ik heb een groot deel van mijn leven wijsheid gezocht bij kloostertelingen. In dit boek beschrijf ik gesprekken met hen en reflecteer ik daarop. Dit is een pas herziene uitgave van het origineel uit 2004. Ik wilde mijn reflecties aanscherpen, want met vijftien jaar extra ervaring kan ik nét iets meer zeggen over leven en samenleven.’

Verrijkt leven

Leo kreeg in die vijftien jaar kleinkinderen, verloor zijn beide ouders en zag ook zijn werkleven flink veranderen. ‘Zo heb ik onlangs afscheid genomen van KRO-NCRV. Ik ben nog beschikbaar voor advies en presenteer een programma, maar organisatorisch heb ik geen verantwoordelijkheden meer.’ Eigenlijk besloot hij anderhalf jaar geleden al te stoppen. ‘Ik was op reis naar een klooster in Zuid-Frankrijk en kon opeens niet meer lopen van de pijn. Het bleek een probleem aan mijn heup te zijn. Maar ik zag het ook als teken: ik werkte te veel. Zo kon ik niet verder.’

Hij besloot zich meer te gaan richten op zijn rol als uitgever. En is nog altijd blij met zijn keus. ‘Omdat onze projecten goed lopen. Maar vooral omdat ik het ontzettend leuk vind mensen te raken met publicaties die laten zien dat katholieke waarden verrijkend zijn, hun leven betekenis kunnen geven, hen gelukkig kunnen maken.’

Ultieme buiging

‘Je eigen lichaam kan je dus de weg vertellen. Zeker als het pijn heeft.’ Hij wrijft over zijn pols. ‘In 2009 gleed ik uit op het ijs en brak ik mijn hand. Een tijdlang kon ik de kleinste dingen niet meer, zoals mezelf wassen. Hulp vragen was moeilijk, maar uiteindelijk leerde ik om mijzelf als een kind aan anderen toe te vertrouwen.’ Het deed hem denken aan de woorden van een kloosterling: ‘Pas als je je hoofd stoot, leer je. Pas op het nulpunt van je zwakte ben je bereid jezelf uit handen te geven – als ultieme buiging naar de ander. En pas als je buigt naar de ander, kan hij of zij dichterbij je komen.’

‘Daar draait goed samenleven volgens mij om’, zegt Leo. ‘Dichter bij elkaar komen. Door én jezelf te laten dragen én anderen te dragen. Van beide moet je weten wanneer het nodig is, en beide moet je leren op het juiste moment te doen.’ Hoe je erachter komt wat dat moment is? ‘Als je in je leven momenten van stilte inbouwt, bijvoorbeeld een uur per dag, hoor je scherper wanneer je geroepen wordt. En soms moet je daar geduld voor hebben. Maar als je niet wacht tot de ander klaar is om zich naar je toe te buigen, kunnen jullie niet echt dichterbij elkaar komen. Pas toen mijn stervende moeder mij vroeg haar op te tillen, omdat ze te zwak werd om zelf naar de badkamer te gaan, kwam er meer zachtheid tussen ons.’

Heilige aandacht

‘Iemands nood herkennen en verlichten: dat lukt beter als je ooit zelf op de grond hebt gelegen. Als je vrede hebt met je eigen verhaal, inclusief de schaduwen. En als je heilige aandacht hebt voor de ander; als je hem de ruimte geeft zichzelf te zijn. Daarvoor helpt het als je jezelf klein maakt, je ego opzij zet, je imperfecties toont, daar zo mogelijk vergeving voor vraagt. Goed samenleven is elkaar die heilige aandacht geven.’

Leo wijst omhoog – naar de bovenste plank van de boekenkast. Een rij publicaties over de huidige paus kijkt op hem neer. ‘Daarom bewonder ik hem zo. Hij wil mensen dichterbij elkaar brengen. En dus zegt hij dat hij zelf een zondaar is, dat ook hij tekortschiet, dat ook hij vergeving nodig heeft. Het goede voorbeeld geven door zichzelf zo klein te maken: daar zit grootsheid in.’ ◀

‘Je eigen lichaam kan je de weg vertellen.
Zeker als het pijn heeft’

LEO FIJEN

1955

Geboren op 5 augustus in Halfweg

1985

Adjunct-perschef van de Nederlandse Bisschoppenconferentie en de Nederlandse Rooms-Katholieke Kerkprovincie

1992

Presentator voor omroep RKK, later KRO-NCRV, o.a. voor tv-programma's *Kruispunt*, *Het eilandgevoel van Schiermonnikoog* en de *Kloosterserie*. Presenteert nu *Geloofsgesprek*.

1999

Winnaar Spaanprijs voor zijn bijdrage aan het kerkelijk en geestelijk leven.

2007

Hoofd Levensbeschouwing bij omroep RKK, later KRO-NCRV. Blijft dit tot eind 2019.

2008

Hoofd van omroep RKK. Blijft dit tot en met 2015.

2011

Mede-initiatiefnemer van *The Passion*.

2016

Hoofd Journalistiek bij KRO-NCRV. Is dat twee jaar.

2016

Directeur van katholieke uitgeverij *Adveniat*. Is dat nog. Geeft o.a. het magazine *Klooster* uit.

2017

Ridder in de Orde van Sint-Gregorius de Grote, een pauselijke onderscheiding voor zijn inzet voor de Rooms-Katholieke Kerk.

‘Inloophuizen mogen niet verdwijnen’

Ze zijn belangrijker dan ooit, maar dreigen door geldnood uit het straatbeeld te verdwijnen. Om inloophuizen te versterken heeft Kansfonds een speciaal programma in het leven geroepen: Fonds Franciscus. **Willem van Sermondt**, projectadviseur van Kansfonds, legt uit waarom we de inloophuizen niet kunnen missen.

‘Steeds meer dak- en thuislozen of sterk vereenzaamde mensen kloppen bij inloophuizen aan voor hulp. Inloophuizen geven de allerkwetsbaarsten van onze samenleving een welkome plek in het harde straatleven. Een plaats waar iedereen overdag kan binnenlopen. Vrijwilligers vangen de bezoekers op, drinken een kopje koffie met hen en bieden een luisterend oor, zonder te oordelen. Dat is heel waardevol als er verder niemand meer naar je omkijkt. Mede door de bezuinigingen in de geestelijke gezondheidszorg vallen meer en meer mensen met zware psychische problemen buiten de boot. Dat is heel schrijnend en benadrukt hoe onmisbaar inloophuizen zijn in de wijken.’

Minder kerkgangers, minder geld

‘Het is ernstig dat inloophuizen de laatste jaren zo in financiële nood verkeren. Ontkerkelijkheid is hiervan een belangrijke oorzaak. Vaak zijn de inloophuizen vanuit samenwerkende kerken opgezet, en die kampen met flink dalende ledenaantallen. Naast financiële steun, kampen de inloophuizen ook op organisatorisch vlak met grote uitdagingen. Het

aanbod aan vrijwilligers neemt af, terwijl het aantal bezoekers juist stijgt. Dat vraagt om een goede organisatie en werving.’

Coaching en advies

‘Om de inloophuizen duurzaam te steunen, ontwikkelde Kansfonds een vijfjarig programma onder de naam Fonds Franciscus. Naast een financiële bijdrage voor de exploitatie bieden we inloophuizen trainingen aan. Ook zijn er mogelijkheden voor advies en coaching op maat. Zo kan een externe adviseur een tijdje mee oplopen met het bestuur, de coördinator of de kernvrijwilligers om hen te versterken. De komende drie jaar trekken we in het Fonds Franciscusprogramma met 75 inloophuizen gezamenlijk op.’

Samen met deze partners krijgen we het voor elkaar

Meer bekendheid voor inloophuizen

‘De mensen achter de inloophuizen zijn vaak bescheiden van aard, waardoor hun waardevolle werk niet altijd gezien wordt. Met Fonds Franciscus geven we inloophuizen meer bekendheid. Dat doen we samen met Netwerk DAK, een netwerkorganisatie waar 108 inloophuizen en buurt- en straatpastoraten bij zijn aangesloten. Samen werken we aan een meer gestructureerde belangenbehartiging op lokaal en nationaal niveau. Eind 2019 stuurden we naar alle burgemeesters in de gemeentes van deelnemende inloophuizen, een uitnodiging om eens binnen te lopen bij een inloophuis.’

Op eigen benen

‘Inloophuizen zullen altijd financiële steun nodig hebben, maar het is goed als ze meer op eigen benen kunnen staan. We inspireren hen door alternatieve verdienmodellen aan te dragen. Denk aan crowdfunding, verhuur van ruimtes in het inloophuis of het uitbaten van een kringloopwinkel. In Zeeuws-Vlaanderen heeft een inloophuis een goed lopende bar voor toeristen geopend. Een mooi voorbeeld van hoe je als inloophuis financieel zelfredzamer kan zijn.’ ◀

Naam: Willem van Sermondt (30)
Functie: programmamanager Fonds Franciscus
Bij Kansfonds sinds: februari 2019
Hobby's: wielrennen en escaperooms

1 Stichting Presentie

Inloophuizen werken met de presentiebenadering, waarbij je je volledig richt op wat de ander nu nodig heeft. Hierbij is het creëren van een vertrouwensrelatie belangrijker dan het opstellen van doelen. De toepassing van deze methode verschilt per inloophuis. Daarom gaan coördinatoren onder leiding van Stichting Presentie kennis uitwisselen over hun dagelijkse praktijken om zo hun visie hierop te versterken.

3 SESAM Academie en KNHM Foundation

Hoe richt je je organisatie goed in? Hoe stel je een meerjarenplan of subsidieaanvraag op? Tegen dit soort organisatorische vraagstukken lopen veel inloophuizen aan. Adviesbureaus SESAM Academie en KNHM Foundation weten er alles van. Zij coachen en adviseren inloophuizen op vrijwillige basis. Bevlogen vrijwilligers met veel ervaring in het sociale domein zetten zich in voor mooie initiatieven.

2

Avance

Om subsidie te krijgen moet je als inloophuis laten zien welke waarde je biedt. Maar dat is voor veel inloophuizen lastig, want hoe maak je jouw impact meetbaar? Adviesbureau Avance helpt goede doelen hierbij. In het programma ontwikkelt Avance samen met de inloophuizen een meetinstrument om hun impact in kaart te brengen.

HELP ONS HELPEN

Inloophuizen zijn er voor de kwetsbaren, de mensen die leven in eenzaamheid en isolement. Zij kunnen er terecht voor ontspanning en menselijk contact. Het is een plek waar iemand hen ziet. Help je ook mee de inloophuizen het hoofd boven water te houden? Je gift komt volledig terecht bij de inloophuizen. Ga voor een donatie of meer informatie naar: kansfonds.nl/fondsfranciscus

Veilige haven

De voordeur van diaconaal inloophuis 't Hemeltje zwaait open en een enthousiaste schaterlach rolt naar buiten. 'Wees welkom!' **Jeannet Venekamp** bruist van energie. In de Eindhovense dagopvang is ze secretaris en vooral duizendpoot. Alles om te zorgen dat 't Hemeltje overeind blijft. 'Als wij er niet meer zijn, weet ik niet wat er met onze gasten zou gebeuren.'

Binnen staan de stoelen nog op de tafels. 'Vanmiddag komt hier zo'n tachtig man over de vloer,' vertelt Jeannet. In een kleine keuken pruttelt een koekenpan vol braadworsten. Een vrijwilliger is ermee in de weer, terwijl anderen de vloeren vegen. Een piepjong hondje dartelt er tussendoor. 'Hierrrrkomen Beer!' Zijn baasje, zelf voormalig dakloos, houdt tijdens het bezemen zijn aandacht op het beestje. 'Zijn steun en toeverlaat,' weet Jeannet. 'De liefde van zo'n hond is onvoorwaardelijk. Als je geen vrienden of familie om je heen hebt, is dat een enorm gemis. 't Hemeltje is een plek waar we die trouw ook bieden. Waar iedereen gelijkwaardig is, gezien en gehoord wordt, en niet wordt afgewezen. Een thuis.'

Voldoening

Jeannet zet zich al twaalf jaar vrijwillig in als secretaris voor deze veilige haven in Eindhoven. 'Ik ben afgestudeerd bestuurskundige en werkte een tijd in Duitsland. Maar na verloop van tijd vroeg ik me af of het advieswerk nog bij me paste. Ik was actief in de kerk, en rolde van daaruit in deze functie. Als duizendpoot kan ik hier echt mijn ei kwijt. Ik doe secretariaatswerk, maar ook wat relatiebeheer, fondsenwerving en soms ook gewoon de boodschappen. Daarnaast zorg ik dat de gemeente ons opmerkt. Mijn werk betaalt zich uit in voldoening. Ik krijg er geen geld voor, maar dat zou ik ook niet willen. Elke cent is nodig, want wat hier gebeurt, is essentieel. Als wij er niet meer zijn, weet ik niet wat er met onze gasten zou gebeuren.'

Even niets

De dagopvang heette oorspronkelijk anders. Jeannet: 'Maar onze gasten noemden ons 't Hemeltje. Prachtig, toch? Na een tijdje hebben we die naam officieel gemaakt.' Zo'n 25 jaar geleden is deze opvang opgericht vanuit de protestante kerkgemeenschappen in de regio. Jeannet: 'Maar geloof speelt hier geen hoofdrol – iedereen is welkom. De gasten bepalen zelf wat ze willen doen en bespreken. Wij staan voor ze klaar en bieden altijd een luisterend oor. Daarnaast kunnen mensen hier gewoon op adem komen, een praatje maken, een bakje koffie drinken. Even rust, even niets moeten – dat is heel belangrijk voor ze.'

Geen onderscheid

Het begon klein, maar nu ontvangt 't Hemeltje tussen de vijftig en tachtig mensen op een dag. Jeannet: 'Eenzame mensen uit de buurt, dakloze mensen, en ook mensen uit Midden- en Oost-Europa, die in Nederland weinig recht op hulp hebben. Hier maken wij dat onderscheid niet. In onze maatschappij worden mensen met problemen steeds meer genegeerd.' Daar moet echt iets aan veranderen, vindt Jeannet: 'Kijk eens wat verder, denk ik vaak. Leef je wat meer in. Begin eens met die man of vrouw bij de ingang van de supermarkt te begroeten. Dan heb je iemand letterlijk en figuurlijk gezien.' <

'Onze gasten
noemden ons
't Hemeltje.
Prachtig
toch?'

‘Wat heb je in je zakken?’
Via deze vrijpostige vraag ontstaat een inkijkje in iemands wereld. Dit keer spreken we **Hala Marouf** (30), die vier jaar geleden vanuit Syrië naar Nederland vluchtte.

Kleur

‘Als je in een nieuwe wereld terecht komt, wil je niet uit de toon vallen maar erbij horen. Tegelijk wil ik ook mijn eigenheid behouden. Deze ketting laat mijn *true colors* zien. Het is lastig uit te leggen, maar mijn leven hier voelt niet alsof het echt van mij is. Het is alsof ik in een film rondloop. Het is verleidelijk om te wachten tot mijn leven weer ‘normaal’ is. Maar wanneer komt die dag? Ik moet mezelf dwingen om nu te leven en hier écht te zijn.’

Feest

‘Muziek, muziek, muziek! Wat zou het leven zonder zijn? Ik houd enorm van dansen, vooral op techno. Ook al in Syrië trouwens. Je zou het misschien niet denken, maar daar wordt nu enorm gefeest. Door alle onzekerheid leven mensen van dag tot dag.’

Betekenis

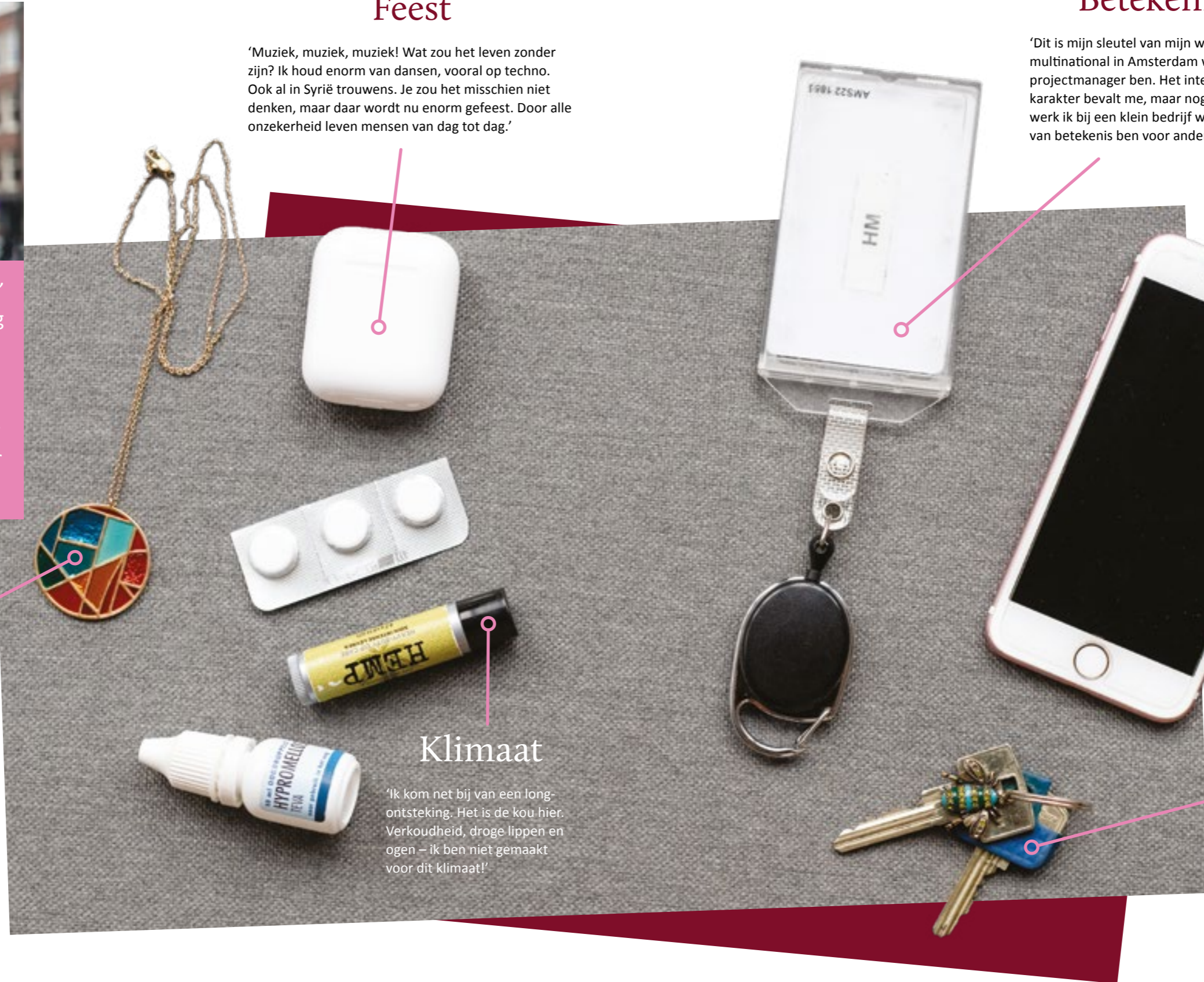
‘Dit is mijn sleutel van mijn werk: een multinational in Amsterdam waar ik projectmanager ben. Het internationale karakter bevalt me, maar nog liever werk ik bij een klein bedrijf waar ik echt van betekenis ben voor anderen.’

Contact

‘Dit is mijn alles. De verbinding met mijn Syrische vrienden, die inmiddels over de hele wereld zijn uitgevlogen. En met mijn familie thuis. Als mijn jonge broertje het land uit wil, moet hij eerst afstuderen. Contact houden is moeilijk. We moeten steeds weer andere apps gebruiken.’

Toegang

‘De sleutels van mijn appartementje in de Jordaan. Heel klein, heel fijn. De sleutel tot de stad kreeg ik van In My Backyard. Deze stichting maakt nieuwkomers wegwijs in Amsterdam. Twee jaar geleden kende ik hier niemand. Dankzij de stichting veranderde dat. Zo kon ik oppassen bij een Nederlandse familie die me echt in het hart sloot, en ontmoette ik vele anderen. Nu verwelkom ik zelf mensen vanuit de stichting. Wat we doen is even eenvoudig als belangrijk. Samen koken, dansen, leuke dingen doen.’

Klimaat

‘Ik kom net bij van een long-ontsteking. Het is de kou hier. Verkoudheid, droge lippen en ogen – ik ben niet gemaakt voor dit klimaat!’

Fotografie Stijn Ghijsen

KANSFONDS PROJECTEN OP TV

Samen met KRO-NCRV maakten we twee uitzendingen van het tv-programma *Roderick zoekt Licht*. Priester en presentator Roderick Vonhögen bezoekt daarin vijf projecten die gesteund worden door Kansfonds. De eerste uitzending was op 3 maart – terugkijktip! De tweede is te zien op dinsdag 7 april om 16:15 uur op NPO 2. Ga naar: kro-ncrv.nl/roderickzoekt

Kersverse MEDE

Wat vind jij van de nieuwe Mede? We zijn benieuwd naar je mening! Laat het ons weten via mede@kansfonds.nl

DOE DE QUIZ!

Hoe goed ken jij het paasverhaal? Weet jij bijvoorbeeld wat Jezus' laatste woorden waren aan het kruis? Ga naar kansfonds.nl/doe-de-quiz.

THE PASSION

Fotografie Stijn Ghijsen

ZIEN!

De stad Roermond is op donderdag 9 april het decor van de tiende editie van de *The Passion*. Ook dit jaar is Kansfonds trotse partner van dit Bijbelse muziekspektakel. Tim Akkerman (Jezus), zangeres Trijntje Oosterhuis (Maria) en Johnny de Mol (verteller) vertolken de hoofdrollen. De uitzending van *The Passion* begint om 20:30 uur op NPO 1. Op het moment van drukken wordt er nagedacht over een alternatief scenario in verband met het coronavirus.

Dikke duim omhoog voor de leerlingen en docenten van het **Minkema College** uit Woerden. 🍷 Ze gingen er vol voor tijdens hun jaarlijkse goede doelendag. Met ludieke activiteiten als glow in the dark badminton en koffiepak-schuiven haalden ze maar liefst € 15.336,- (!) op voor het Frederique en Robert-Jan van Zijtveld Fonds.

Daarbovenop kwam nog een bijdrage van € 3.000 vanuit het Fonds. Dit Fonds is door Evert van Zijtveld opgericht ter nagedachtenis aan zijn kinderen die omkwamen bij de vliegcrash met de MH17. Beide kinderen waren leerlingen van het Minkema College. Het Frederique en Robert-Jan van Zijtveld Fonds is een Fonds op naam bij Kansfonds. 🍷

Evert van Zijtveld: "Het is ontzettend fijn om te ervaren dat de leerlingen ook denken aan andere jongeren die minder kansen hebben in het leven."

Het opgehaalde geld is bestemd voor **Koffiebranderij OverHoop**, een lokaal project om jongeren te begeleiden naar werk. 📺

👍 33 4 opmerkingen · 3 keer gedeeld

➡ Delen

DIEN NU JE PROJECT-AANVRAAG IN VOOR 2020 !

Kansfonds helpt mooie initiatieven graag verder op weg. Steunt jouw project kwetsbare mensen die buitengesloten raken? Dien dan een korte en krachtige vooraanvraag in bij Kansfonds. Als je project bij ons past, vragen we je om een uitgebreide aanvraag. Ga naar: kansfonds.nl/aanvraag

EEN EIGEN FONDS OP NAAM?

Zelf een fonds oprichten? Dat gaat normaal gesproken niet over één nacht ijs. Maar wist je dat het ook heel eenvoudig kan? Met een *Fonds op Naam* bij Kansfonds. Ik leg graag uit hoe het werkt.

Wil je een fonds oprichten voor een goed doel waar jouw hart naar uitgaat? Misschien ter nagedachtenis aan een familielid, of ter gelegenheid van een jubileum? Met een *Fonds op Naam* start je je eigen fonds, binnen Kansfonds. Het grote voordeel hiervan is dat je niet zelf verantwoordelijk bent voor de administratieve en financiële werkzaamheden. Ook hoeft je er geen aparte stichting voor op te richten met bestuursleden en vergaderingen. Dat scheelt veel zorgen en regelwerk. Voorwaarde is dat je doel past binnen onze doelstellingen, met focus op omzien naar kwetsbare mensen in Nederland.

Je bepaalt zelf de naam van het fonds en het soort projecten dat je graag wilt steunen. Daarover denken we graag met je mee. Op deze manier steun je datgene waar jouw hart naar uitgaat. Een mooi voorbeeld hiervan is het fonds dat Evert en Grace van Zijtveld bij ons oprichtten, in naam van hun twee overleden kinderen. Zij kwamen om bij de MH17-vliegcrash in Oekraïne. Het 'Frederique en Robert-Jan van Zijtveld Fonds' steunt kwetsbare kinderen in Nederland die nog wél een toekomst hebben.

Een Fonds op Naam oprichten kan vanaf 50.000 euro en is fiscaal voordelig. Het is ook mogelijk om een Fonds op Naam op te richten vanuit een nalatenschap. Meer informatie over deze, of een andere manier van geven? Neem dan contact op via: m.huisinga@kansfonds.nl

Michiel Huisinga
Adviseur
filantropie

SOMMIGE MENSEN BLIJVEN JE VERBAZEN. DOOR HUN DOORZETTINGSVERMOGEN, DIEPE VERTROUWEN OF GRENZELOZE INZET VOOR ANDEREN. KRACHTPATSER VAN DEZE MEDE: JESSIE BOONS (27).

Jessie was radeloos toen ze met haar baby Bilal op straat werd gezet door haar ex-man. Geen huis, geen geld en geen werk. 'Studeren hoefde voor mij nooit zo nodig. Ik wilde altijd moeder worden, het liefst van een groot gezin. Maar mijn ex en ik kregen steeds vaker ruzie. Toen ik daar op straat stond, kwam het besef dat het anders moest.' Ze beet zich vast in een opleiding verpleegkunde. Maar vanwege rechtszaken met haar ex, afspraken over omgangsregelingen tussen vader en kind en eindeloze telefoontjes met de gemeente over huisvesting miste ze veel studiedagen. 'Het was alles bij elkaar zo zwaar, ik stond echt op instorten. Maar ik zette door voor Bilal.'

PEPTALKS

Toen ontmoette ze Marleen van de Camp. Via de organisatie Lumens draait zij op het Summa Collega in Eindhoven het project Studerende Moeders. Doel: studerende ouders zoals Jessie helpen om hun studie af te ronden. 'Marleen zorgt samen met mijn mentor voor een flexibele regeling met het schoolbestuur, zodat ik verlof kan krijgen als dat nodig is en in mijn eigen tijd dingen kan inhalen. Marleen heeft me er echt doorheen getrokken, zonder haar peptalks was ik allang afgehaakt.' Inmiddels is Jessie bijna afgestudeerd en heeft de thuiszorg haar al een baan aangeboden.

'Ik wil andere jonge ouders meegeven: gá studeren, een diploma doet wat met je eigenwaarde. En je geeft zo ook een goede les mee aan je kind. Namelijk: zorg ervoor dat je onafhankelijk bent.' <

**Uitgelezen? Geef Mede door
aan iemand anders!**

*'Zorg
ervoor dat je
onafhankelijk
bent'*